

„Tanúim lesztek...!” (Csel 1,8)

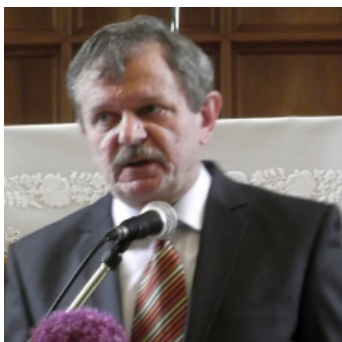

2014. június 1-jén konfirmáltak

1. sor: Andirkó Bernadett, Irinyi Dóra, Könyves Kata, Major Adél, Pusztai Réka,
Boros Emese, Pribula Eszter, Szarvas Anikó
2. sor: Lénárt Natália, Kiss Dorina, Kalmár Anna, Málík Maja, Illyés Anikó, Puskás
Nóra, Bartik Csenge, Révész Tünde, Cziczó Cintia, Budaházy Gabriella
3. sor: Kozák Rudolf, Bartha Ádám, Aranyi Viktor, Karácsony Kristóf
4. sor: Székely Mihály, Papp Gábor, Mészáros Martin, Dinya Zoltán, Tóth István,
Hogya Dávid, Molnár Tibor, Timbusz Bence, Virágh Péter

Gondnoki köszöntő

„Ellenben erőt fogtok kapni, amikor eljön hozzátk a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Szamáriában, sőt egészen a föld végső határáig. Miután ezt mondta, szemük láttára felemelkedett és felhő takarta el őt a szemük elől. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, és ezt mondta: »Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok Őt felmenni a mennybe.«” ApCsel 1,8-10

Tisztelt Gyülekezet, kedves testvérek!

Örömteli dolog arról beszélni másoknak, hogy hogyan hallottuk meg az Úr hívó szavát, hogy a Lélek hogyan vezet bennünket napról napra, hogy a hitünk által milyen áldásokat kapunk, kaptunk a munkánkban, a házasságunkban vagy a gyereknevelésben.

A saját erőnkre, elképzeléseinkre alapozott tetteink, szavaink nem szolgáltatnak belső békességet adó megoldásokat, még akkor sem, ha azt bölcsességnek nevezzük.

Tehát szükségünk van a Szentlélek irányítására, még azokban a dolgokban is, amelyeket jelentéktelennek tartunk.

Vágyunk az Úrral való közösségre, hogy mellettünk álljon, hogy mellette legyünk. Ugyanakkor tudatában kell lennünk, hogy nekünk hívő keresztyén embereknek, egyen egyenként és közösségként, gyülekezetként, küldetésünk, feladatunk van életünkben, az Úrtól kapott életünkkel.

Mindent, amit a Szentírásból tanultunk,

megértettünk, és mindent, amit megtapasztaltunk, megéltünk, másokkal meg kell osztanunk. Ez ugyanis továbbadásra érdemes, mert ezzel segíthetünk másoknak.

Amit most örömteli feladatként kaptunk mint gyülekezet, az a hitüket megvalló

fiatalok befogadása, és az, hogy a Krisztushoz vezető úton segítsük őket. Ehhez kérjünk Istentől erőt, bölcsességet!

Kedves most konfirmált fiatalok!

Mi itt, a gyülekezetben, megtapasztaltuk az Úr áldását abban, hogy épülhetünk egymás hite által, hogy feltehetünk egymásnak kérdéseket, mert tudjuk, hogy a válasz segítőkész és szeretetből jön.

Azt kívánom, hogy ti is ilyen közösséget találjatok gyülekezetünkben.

Szeretettel várunk benneteket a gyülekezeti alkalmakra, a vasárnapi istentiszteletre, a csoportfoglalkozásokra, az ifjúsági programokra, a gyülekezeti táborba, ahol barátokra találtok, és meg tudjátok beszélni a titeket érintő kérdéseket.

Az Úrra nézve, a Szentlélekre hangolva éljük mindennapjainkat, szem előtt tartva küldetésünket, emlékezve az Apostolok Cselekedeteinek könyvében megjelenő két fehér ruhás férfi figyelmeztető, reményt adó szavaira!

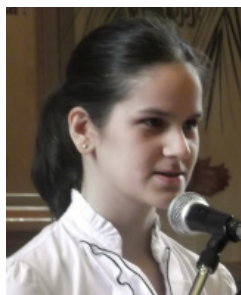
„Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok Őt felmenni a mennybe.”

Kedves most konfirmált fiatalok!

Szeretettel köszöntelek benneteket gyülekezetünk, és presbitériumunk nevében!

Kerti Péter

Konfirmált imádsága

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által. Hálásak vagyunk, hogy készülődésünket megáldot-tad, és a felkészítő órákon hitbeli megerősödést kaptunk

Tőled. Köszönjük, hogy ezen a napon itt lehetünk, hogy mi is hitünkéről vallást tehettünk színed és a gyülekezet előtt. Köszönjük, hogy Judit néni az első pillanattól kezdve szívvel, lélekkel, a lehető legnagyobb türelemmel fordult felénk. Kérünk, hogy a Te szeretettedben tarts meg minket, és add, hogy életünket Neked szenteljük. Ámen.

Andirkó Bernadett

Életképek

Konfirmáltak szeretetvendégsége

Keresztelés

Konfirmáló szüleinek szolgálata

Áldás

Konfirmandusok az istentiszteleten

Gyerekhét – 10 év után más szemmel

Idén első alkalommal vettem részt a gyerekhéten csoportvezetőként. Épp tízóraiztunk. A „Jövel Jézus légy vendégünk” után a gyerekek megrohamozták a roskadozó asztalokat. A csoportvezetőknek és a segítőknak ilyenkor nyílik alkalmuk egy kis elmélkedésre, megfigyelésre és nosztalgiára. Én az utóbbival kezdtem. Hiszen amikor beleharaptam a már jól ismert tojásos-szalámis-sajtos-paprikás-paradicsomos szendvicsbe, megrohantak az emlékek...

Ahogy én is itt szaladgálok a templomkertben, egy-egy cseresznye „fülbevalóval” a fülemen; a hajdani mogyorófa árnyékában mogyoró után kutatok, vagy a juharfa terméséből „kakastarélyt” ragasztok magamnak, egymás között pedig azon versengünk: kinek marad meg tovább az orrán. A múltidézésből Ildikó néni kérdése riaszt fel:

– Kinga, hány éve is futkároztál te itt?
– Nem mondhatom meg, kiderülne, hogy már milyen öreg vagyok! – szolt a válaszom, melyen mindketten elmosolyodtunk.

Persze rögtön elkezdtem számolgatni magamban. De mikor eljutottam a tízig, annyira megijedtem, hogy gyorsan meg is álltam, és nem folytattam tovább, pedig folytathattam volna...

Azonban a lényeg ez alatt az egy évtized alatt nem nagyon változott. Az idősebb testvérek – akiken ez a tíz év meg sem látszik – ugyanúgy készítik a világ legfinomabb szendvicsét. A reggeli énekléskor mindenki teli torokból kiabálja: „Jézus él!”

Egyedül a gyerekek változnak: hiszen az akkor itt játszó gyerekek ifisekké, csoportvezetőkké, segítőkké; az egykori ifisek, ifivezetők anyukákká és apukákká váltak. A hajdani anyukákból és apukákból pedig lassacskán nagymamák és nagyapák lettek vagy lesznek, s nemsokára már az ő unokáik fognak tömegesen csüngen a libikókán (a szívbajt hozva ránk), fogják gyűjteni a koronákat, fognak tanulni tőlünk Istenről, vagy éppen fognak tanítani minket.

Gyuris Adél Kinga

Gyerekhét résztvevői

A 2014-es gyerekhéten (jún. 30. és július 4. között) mintegy 70 gyerek fordult meg gyülekezetünkben. A már megszokott rend szerint a gyülekezés és a közös éneklés után a kiscsoportos foglalkozások első fele zajlott le, melyet a tízórai szakított meg, majd a foglalkozások második fele következett. Az óvodásoktól a felső tagozatosokig terjedő korosztály öt csoportban töltötte együtt a nyári délelőttöket. A legidősebbek angol illetve német nyelvű csoportokban, a legkisebbek az óvodában. A középső korosztályból (főként alsó tagozatosok) két csoport jött létre aszerint, hogy ki tud és ki nem vasárnap a fél 11-es istentiszteleten szerepléssel szolgálni. A szereplők Ildikó néni vezetésével a tízóraizást követő alkalmakon készültek az előadásra, amelyben vasárnap az egész gyülekezet gyönyörködhetett. A hét minden napján Jézus egy-egy csodatételével ismerkedtek meg a gyerekek, vagy épp ők mesélték el azt! Ezért az istentiszteleten a kánai menyegző elevenedett meg előttünk. Ahogy a gyereksereg, úgy a több mint egy tucat csoportvezető és segítő is különböző korosztályból került ki: voltak közöttük hitoktatók, teológusok és ifisek is. Ez alatt az egy hét alatt nem volt hiány mókából, kacagásból, játszva tanulásból, finom falatokból. De úgy is fogalmazhatnánk: nem hiányzott semmi ahhoz, hogy egy felejthetetlen hetet töltsünk együtt. Köszönjük mindenkinek, aki ezt lehetővé tette!

Gyuris Kinga

Gyerekhét csoportvezetői

Gyerekheti foglalkozáson

Gyermekműsor az istentiszteleten

Ifis évzáró a tenispályán

Ifis évváró

Az első ifis évem „megkoronázása” volt az évváró, amit nagyon vártam újszerűsége miatt. Hamarabb kellett érkeznünk, mivel a mi ifink készítette elő a vacsorát. Ez egy nagy zsák krumplit, rengeteg hagymát, még annál is több könnyet, és röpke két és fél órát igényelt. 5 óra után nem sokkal a többi ifis is megérkezett, és a sátorállítással is viszonylag hamar végeztünk. Miután egy csomó kis lufit megtöltöttünk vízzel, átmentünk a tenispályára, ahol a játékokat rendezték. Kapitánylabdával kezdtünk, amit Lajos bácsi színesített igen hasznos tanácsaival. A játékot a lufikkal zártuk. Mint megtudtam, egy vízi csata keretein belül egymáshoz kellett volna vágni őket, de a végén egy ügyességi játékban használtuk fel.

Vacsorára – Péter-Szarka Laci jóvoltából – megettük a finom pörköltöt és egy nagy adag sütit, amit a résztvevők készítettek. Ezután volt az áhítat, ahol énekeltünk is (nekem ez a rész a kedvencem) és fényképeket nézegettünk az elmúlt év eseményeiről.

Az est fő programja az imaséta volt. Ez a Mi Atyánkot dolgozta fel, miközben végigvezetett minket a templomon és a kijelölt állomásokon. Nagyon érdekes és tanulságos volt. A kedvenceim közé tartoztak a gyerekek interjút tartalmazó táblák. Arról kérdezték őket, hogy számukra mit jelentenek a Mi Atyánk különböző sorai. Olyan hihetetlen, hogy egy imát – amit a világ minden táján ismernek – hányféleképpen értelmezik az emberek! Egy óráig is eltartott, amíg körbementünk a templomban.

Már éjfél után volt, amikor elkezdtünk rendőrgyilkos-áldozat játékot játszani. Ha csak az ifimmal játszottunk, negyed óra alatt

lezavarjuk az egészet. Itt egy óráig tartott egyetlen játék! Hajnali fél 3-kor hagytuk abba. Az éjszaka hivatalosan fél óra csocsózással zárult volna. Hivatalosan! Ám a barátnőmmel csak 4-kor gondoltuk úgy, hogy ideje aludni. Ez két dolog miatt nem sikerült: az egyik a nagy hangzavar, a másik pedig, hogy amikor már majdnem aludtam, valaki elkezdett matatni a sátrunk körül. Az egyszer csak megroggyant, és a következő pillanatban az egész a fejünkre borult! Ezek után többen is felkeltek, és együtt letelepedtünk a fal tövében. Ha valaki reggel 6 körül netán benézett a templom kertjébe, kakaót és teát iszogató, néha csendben dülöngélő, néha hangosan beszélgető fiatalokat láthatott.

A reggeli sem volt túl zajosnak mondható, mindenki komótosan ette a virslijét, ráérősen nyúlt a mustárért.

Bár nekem hajnalban sikerült ülvé aludnom 20 percet, végül otthon az egész napot átaludtam. Ennek ellenére még ezt is nagyon-nagyon élveztem a többi programmal együtt. Örülök, hogy részt vehettem benne, és izgatottan várom a következőt!

Bakó Zsuzsanna, Sifi ifi

„Bölcsésé teszlek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod” (Zsolt 32,8) – olvassuk a biztató ígéretet, mégis, nehéz ezt megvalósítani. Az emberek egy része nem törekszik önálló gondolkodásra, hanem megelégszik a mások által mondottakkal, sodródik, befolyásolható, sőt manipulálható. A korszellem kedvez ennek a kényelmes közelítésnek, a média készen találja, hogy miről, mit „kell” gondolni.

Aki ennél többre vágyik, és önálló magyarázatokat keres, az beleeshet abba a hibába, hogy elakad a saját gondolatainál. Kizárólag ezeket tartja jónak, helyesnek, minden mást elvet. A Bibliát ugyan szorgalmasan tanulmányozza, de abból is a saját gondolatai igazolását olvassa ki, és támasztja alá egy-egy kiragadott igével. „Mi már csak a magunk gondolatai után megyünk...” (Jer 18,12) – látunk erre példát a Szentírásban is.

A gondolkodás egy magasabb fokozata a racionalisták szintje, azoké, akik objektív érvek és ellenérvek alapján vezetik végig gondolatmenetüket, precíz gondolkodási műveletek segítségével. A keresztyén racionalista könnyen elköveti azt a hibát, hogy mereven ragaszkodik a törvény betűjéhez, a tanokhoz, a lefektetett dogmákhoz. Elfeledkezik arról a tanácsról, amelyet a Bibliában olvasunk: „A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít” (2 Kor 3,6). A farizeusok okosak és műveltek voltak, jól ismerték a Szentírás sorait, de nem értették meg annak belső, lényegi üzenetét, kívül maradtak annak valódi szellemiségén.

Nehéz nekünk Isten gondolatait felfogni, tulajdonképpen lehetetlen. „Bizony, a ti

gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr” (Ézs 55,8). De van segítségünk: Jézus Krisztus. Az Ige, Isten gondolata, szava testté lett, benne és általa ismerhetjük meg Urunk valóságos természetét, nem pedig saját rávetített elképzeléseinkből. Minél jobban azonosulunk Jézus Krisztussal, annál közelebb kerülünk Isten gondolatához. Isten útja: az irgalom. Mindenkin könyörölni akar, mindenkinek irgalmazni szeretne, mindenkit üdvösségre hív: „Mindenkit egybezárt az engedetlenségbe, hogy mindenkin megkönyörüljön” (Róm 11,32).

Önmagunktól nem sokra jutunk a tanítványságban. Lehet, hogy alig tudunk önállóan kiérlelt, megértett gondolatokhoz eljutni. Az is lehet, hogy saját fixa ideáinkhoz ragaszkodunk, és mások más gondolatait nem vagyunk képesek tolerálni. Az is megtörténhet, hogy olykor okoskodók, tudálékosak vagyunk, mert azt képzeljük, hogy már sokat tudunk, hiszen sokat olvastunk, sokat gondolkodtunk. A törvény betűjéhez tapadva pedig a fundamentalizmus vagy dogmatizmus veszélye fenyegethet bennünket.

Isten többet, mást kínál, tőle való bölcsességet. A Szentlélek vezetése folyamatosan erre a bölcsességre terel bennünket. „A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelkeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató” (Jak 4,17).

Van hová fejlődünk!

Dr. Kálmánchey Márta

Javítás!

Az előző számban a keresztrejtvény sajnos hibásan – a meghatározások nélkül – jelent meg egy technikai hiba miatt. Így megfejteni sokkal nehezebb, ezért elnézést kérünk. A teljes keresztrejtvény a gyülekezetünk honlapján letölthető Szivárványban megtalálható.

Imádkozzunk...

- ♦ testi, lelki megújulásért,
- ♦ mindennapi kenyérért,
- ♦ generációk közötti egységért.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szivárvány* is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Kórházlelkészek:

Kenézy Kórház – 511-777/1943

Klinika – 319-057

Európa Rádió – 94,4 MHz

Hírek

- ♦ **Zenés áhítat** lesz **szeptember 7-én**, vasárnap 17 órától, melyen Vadász Attila orgonál.

Ifis évvárón

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlapja
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

22. évfolyam 8. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Egyházközség hírlapja

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 400 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu